

vejen, inden de forelægger Tinget den. Jeg finder det ganske fornuftigt i en vis Henseende, at de have afgjort det i Forvejen; thi et saadant Forslag vilde aldrig efter den almindelige Forretningsgang være blevet afgjort paa den Maade, som de Herrer ville have det. Som sagt, dette er min Hovedindvending mod dette Forslag, at det ikke kan blive til nogen Lov. Det har ikke det, som en Lov skal indeholde, thi af en Lov maa man kræve bestemt Svar, paa, hvad den skal betyde, og hvad den skal udrette i Verden. Ingen kan sige, hvad denne Lov vilde betyde eller udrette. — I Sammenligning med denne Hovedindvending ere Indvendingerne mod de andre Bestemmelser, som ere indførte i disse 10—11 Paragraffer, af meget ringe Betydning. Det er Bestemmelser, som kunde ændres under en rolig og saglig Forhandling og som, hvor meget Ansigt de nu end give, dog muligvis kunde formuleres saaledes, at man kunde tænke paa at opnaa Enighed derom. Dette derimod lader der sig ikke raabe Bod paa ved nogen som helst Ændring. Det kan ikke afhjælpes, at denne Lov, som de Herrer have lavet, staar hen blank, fordi de ikke have magtet at give den noget Indhold. — Naar jeg nu gaar over til de Betingelser, som de ærede Forslagsstillere have opstillet for det gode, som her tilbydes den store fattige Befolkning, saa vil jeg begynde med det sidste, med det, som opføres i § 2 under o., fordi det er det, som nærmest har praktisk Betydning, Bestemmelsen om de sidste 10 Aar, som skulle være gaaede, uden at vedkommende har modtaget Fattighjælp, som Betingelse for at komme ind under dette Forslag. Den Hovedindvending, jeg gør herimod, er den, at igennem dette Forslag udelukkes alle de Mennesker, som i dette Øjeblik modtage Understøttelse af Fattigvæsenet, uagtet de ellers helt og holdent kunde opfylde de i Forslaget opstillede Betingelser. Alle de fattige, som nu i dette Øjeblik ere over 60 Aar, og som modtage Fattigunderstøttelse, men som i deres 60de Aar eller inden den Tid, de begyndte at modtage Fattigunderstøttelse, have levet i 10 Aar uden at modtage Fattighjælp, alle disse Mennesker, som opfylde, hvad der her er opstillet som Betingelse, ere udelukkede. Jeg anser dette for en himmelraabende Ubillighed mod disse Folk. Der sidder en Mand paa 61 Aar, som i sit 61de Aar har modtaget Fattigunderstøttelse for første Gang. Han har en Nabo, der er 60 Aar. Den 60-aarige kommer ind under dette Forslag, bevarer sin Valgret osv., medens han, der er 61 Aar, maa leve hele sit Liv under det gamle Fattigvæsen. En saadan Urimelighed vilde jeg anse det for umuligt at fastholde i et Lov-

forslag, som forelægger til regelmæssig Behandling. Dette er min Hovedindvending her, og den forekommer mig at være saa iøjenspringende, at de Herrer, hvis de ikke ere bundne, umulig kunne fastholde dette eller være sig ved at modtage en Ændring, der gik ud paa, at de sidste 10 Aar skulle forstås saaledes, at det kom til Anvendelse ogsaa paa dem, der nu nyde Fattigunderstøttelse, naar de i 10 Aar, inden de fik Fattigunderstøttelse, ikke havde faaet den. Naar dette Forslag træder i Kraft, træder ud i Livet, saar det for den nyværende Slægt saa godt som ingen Betydning; dets Betydning kommer først frem, naar Folk senere blive 60 Aar. Alle de, som nu ere 60 Aar og derover, ere, for saa vidt de modtage Fattighjælp, udelukkede fra at nyde godt af dette Forslag, og det uagtet de opfylde alle Lovens øvrige Betingelser. Det er en storartet Ubillighed, saa stor, at den synes mig ganske umulig at fastholde. Hvad ellers den Betingelse angaar, som er stillet her med Hensyn til, at vedkommende ikke skal have modtaget Fattigunderstøttelse nogen Tid i Forvejen, vil jeg sige, at denne Bestemmelse i sin Almindelighed ikke har noget saa overdrevent affrækkende for mig, forudat at det, man bød i Lovforslaget af materielle Øbelsker, var noget saa stort, at alle være interesserede i at komme ind derunder. Hvis det stillede sig saaledes, at baade Kommunen og de fattige meget ivrig maatte søge at komme ind under denne Lov paa Grund af de Gøder, som der bødtes dem, vilde den Betingelse, at vedkommende fattige ikke maatte have modtaget Understøttelse nogen Tid tidligere, ikke have været afgørende, thi saa vilde baade de fattige og Kommunen og alle være interesserede i at holde sig fri for Fattighjælp, men ganske vist, saaledes som det nu foreligger, hvor ingen veed, hvad der kommer ud af dette Forslag, og hvor i bedste Fald det, der kan antages at komme ud deraf, maa formødes at være noget saare ringe, vil der ikke være en saadan Tver for at holde sig fri for Fattighjælpen, som der under andre Omstændigheder kunde være. Men hvis man vilde opstille en saadan Frist, kan jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, i hvor høj Grad den er stridende imod, hvad der ellers vil komme til at foreligge ved vor Behandling og i selve dette Lovforslag. Naar vi indskrænke Virkningen af Fattighjælpen — det vil jo komme frem, naar Fattigloven kommer til Behandling, — til 5 Aar, er det høist besynderligt, at Virkningen her skal udstrækkes til 10 Aar. Men endnu mere forbavsende synes mig det at være, at man gør denne Bestemmelse anvendelig ogsaa paa dem, der have refunderet